

C/2023/54

9.10.2023

Sag anlagt den 31. juli 2023 — Crédit agricole m.fl. mod Afviklingsinstansen

(Sag T-456/23)

(C/2023/54)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: Crédit agricole SA (Montrouge, Frankrig) og 55 andre sagsøgere (ved advokaterne A. Gosset Grainville og M. Trabucchi)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgernes påstande

- I medfør af artikel 263 TEUF annulleres afgørelse nr. SRB/ES/2023/23 af 2. maj 2023 om beregning af ex ante-bidrag for 2023 til Afviklingsfonden, for så vidt som afgørelsen vedrører sagsøgerne.
- I medfør af artikel 277 TEUF fastslås det, at følgende bestemmelser i SRM-forordningen ⁽¹⁾, gennemførelsesforordningen ⁽²⁾ og den delegerede forordning ⁽³⁾ ikke finder anvendelse:
 - SRM-forordningens artikel 69, stk. 1, artikel 69, stk. 2, artikel 70, stk. 1, og artikel 70, stk. 2, litra a) og b)
 - artikel 4, stk. 2, artikel 5-7 og 20 i samt bilag I til den delegerede forordning
 - gennemførelsesforordningens artikel 4.
 - Sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat otte anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af princippet om ligebehandling, for så vidt som de nærmere bestemmelser for beregning af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond (Afviklingsfonden), som fastsat i SRM-forordningen og den delegerede forordning, hverken afspejler institutternes reelle størrelse eller deres reelle risiko, hvilket medfører, at de behandles på samme måde som andre institutter, der imidlertid har andre karakteristika.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, for så vidt som mekanismen for ex ante bidrag til Afviklingsfonden, som fastsat i SRM-forordningen og den delegerede forordning, hviler på en vurdering, som kunstigt forværer risikoprofilen for store franske institutter, og derfor fører til et bidragsbeløb, som er uforholdsmæssigt højt i forhold til disse institutters reelle risiko.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, idet beregningen af beløbet for ex ante-bidragene, som fastsat i SRM-forordningen, den delegerede forordning og gennemførelsesforordningen, ikke gør det muligt for bankerne med tilstrækkelig nøjagtighed at forudse og efterprøve, hvilket beløb de vil blive pålagt at betale.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, herunder begrundelsespligten, for så vidt som samtlige risikoindekatorer ikke behørigt er blevet taget i betragtning i den anfægtede afgørelse. Den mulighed, som ved den delegerede forordnings artikel 20 er blevet tillagt Afviklingsinstansen, hvorefter den kan vælge, om den vil tage hensyn til disse indikatorer eller ej, er desuden ulovlig.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 255, s. 1).

⁽²⁾ Rådets gennemførelsesafgørelse (EU) 2015/81 af 19.12.2014 om ensartede betingelser for anvendelse af forordning nr. 806/2014 for så vidt angår ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond (EUT 2015, L 15, s. 1).

⁽³⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til direktiv 2014/59 for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

5. Femte anbringende om en retlig fejl vedrørende fastsættelse af justeringskoefficienten. Sagsøgerne har gjort gældende, at der er begået en retlig fejl, idet Afviklingsinstansen, der har lagt en fejlagtig fortolkning af flere bestemmelser i SRM-forordningen til grund, har fastsat et årligt målniveau, der går ud over grænsen på 12,5 % af det endelige målniveau som fastsat i SRM-forordningens artikel 70. Sagsøgerne er under alle omstændigheder af den opfattelse, at disse bestemmelser er behæftet med iboende fejl.
6. Sjette anbringende om en retlig fejl vedrørende begrænsningen af brug af uigenkaldelige betalingsforpligtelser. Sagsøgerne har påberåbt sig en retlig fejl, idet Afviklingsinstansen har støttet sig på en fejlagtig fortolkning af de bestemmelser, som regulerer brugen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser, dels for at begrænse andelen af de uigenkaldelige betalingsforpligtelser til en værdi under loftet på 30 % af ex ante-bidragene, uden at have kompetence hertil, dels for kun at acceptere kontanter som sikkerhed, hvorved disse bestemmelser fratages deres effektive virkning.
7. Syvende anbringende om et åbenbart urigtigt skøn. Sagsøgerne har i denne henseende gjort gældende, at den risiko for procyklikalitet og den likviditetsrisiko, som Afviklingsinstansen har påberåbt sig for at begrænse anvendelsen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser, er ugrundede, bl.a. henset til de særlige karakteristika ved de uigenkaldelige betalingsforpligtelser og den sammenhæng, hvori de bruges.
8. Ottende anbringende om en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke præcist og detaljeret angiver, hvorfor det er nødvendigt dels at fastsætte et loft for anvendelsen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser på 22,5 %, dels kun at acceptere kontanter som sikkerhed.
